

Patricia
Cornwell

Salattu
henkilöllisyys

Suomentanut Ilkka Rekiaro

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Lainaukset Frank L. Baumin teoksesta *Ihmema* Oz on suomentanut Tuomas Nevanlinna.

Englanninkielinen alkuteos: *Identity Unknown*

Copyright © 2024 by Cornwell Entertainment, Inc.
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
an imprint of Grand Central Publishing Group, a division of Hachette
Book Group, Inc., New York, New York, USA. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52236-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Omistettu Stacille – ikuisesti

Loppua ei ole. Alkua ei ole.

FEDERICO FELLINI

1. luku

SÄHKÖSAHA LEIKKAA LUUTA, veitsi rahisee hiomakiveä vasten ja vesi lorisee syviin metallialtaisiin. Lääkärit kuuluttavat elinten painoja, haavojen mittoja ja muita lukuarvoja, joita avustajat kirjaavat ylös. Rock and roll pauhaa hyllylle nostetusta vanhasta kasettimankasta. Ruuminavaussalissa ei ole hiljaista kuten saattaisi luulla.

Meillä on paljon töitä tänä tiistaiamuna. Pohjois-Virginiassa on kaunis sää, aurinko paistaa, lämpötila on yli kahdenkymmenen. Puistoissa, luontopoluilla ja rantakadulla vilisee väkeä, mutta hyvälläkin on nurja puolensa. Väkivalta, tapaturmat ja muut tarpeettomat kuolemantapaukset lisääntyvät kauniilla ilmalla. Minulle kevään tulo merkitsee jotain muuta kuin useimmille.

Viimeistelen vaikeaa tapausta, joka on tuntunut erityisen huolestuttavalta, enkä pysty tekemään sen eteen toistaiseksi tämän enempää. Tarvitsen aikaa, jotta piiloon vetäytyneet vammat ehtivät ryömiä esiin. Kun ruhjeita syntyy lähellä kuolinhetkeä, ihon värimuutokset erottuvat hyvin heikosti ja jäävät siksi helposti huomaamatta. Vielä muutama päivä kylmiössä, niin vammat kuitenkin tulevat näkyviin hieman samaan tapaan kuin persikan kuori ja malto tummuvat kolhitusta kohdasta.

Arvelen uhrin yläraajojen ja kaulan kalvakoiden jälkien joh-
tuvan rajusta puristusotteesta tai kuristamisesta. Jos olen oi-
keassa, ne ovat raskauttava todiste hänen vanhempiaan Ryder
ja Piper Brileyta vastaan. Tekemäni päätelmät voivat joh-
taa siihen, että he saavat syytteen lapsen pahoinpitelystä ja
kuolemantuottamuksesta. Sen perusteella, mitä olen nähnyt
heidän kodistaan ja nyt ruumiinavauksessa, he ovat hirviöitä.

Mutta tuomion langettaminen ei ole minun tehtäväni. Mi-
nun ei kuulu välittää siitä, millaisen rangaistuksen he saavat.
Oikeuslääkäriin on esitettävä tosiasiat lopputuloksesta piittaa-
matta. Se on mahdotonta, jos hän ei ole robotti tai täysin paatu-
nut. Luna Brileyn kuolema pöyristyttää ja raivostuttaa. Minun
oli vaikea hillitä itseäni käydessäni eilen paikan päällä.

Minulla ei ole epäilystäkään siitä, ettekö Lunan lyhyt elämä
olisi ollut helvetillistä. Hänen vaikutusvaltaiset vanhempansa
eivät ole tottuneet vastaamaan tekojensa seurauksista. Pudo-
tellessani luodinsiruja todisterasiaan vanhanaikainen seinä-
puhelin työasemani lähellä alkaa piristä. Mietin, kuka mahtaa
soittaa. Vain muutamalla henkilöllä on tiedossa tämä numero.

”Odottaako joku soittoa?” minä kysyn korottaen ääntäni
meluisassa salissa.

Alaiseni ovat syventyneet työhönsä ja korkeintaan vilkaise-
vat minuun päin, kun pirinä jatkuu.

”Selvä. Minä vastaan.” Mumisen tämän oikeastaan vain it-
selleni.

Riisun kasvosuojuksen ja veriset käsineet ja heitän ne riski-
jäteastiaan. Lattia on tahmea Tyvekillä suojaamieni jalkineiden
alla, kun astun sivupöydän ääreen. Kevyttiiliseinäin teipatussa
lapussa lukee VAIN PUHTAIN KÄSIN! Tartun luuriin. Pitkä
kierrejohto on toivottoman monella mutkalla.

”Tohtori Scarpetta”, minä vastaan, mutta langan päästä ei
kuulu mitään. ”Haloo?” Erotan taustalta puheohjelman ääniä.

”Kuka siellä? Haloo?”

Soittaja ei sano mitään, joten ripustan luurin takaisin puhelimeen. Käännyn jatkamaan työtäni, mutta taas puhelin soi. Tällä kertaa en vastaa yhtä ystävällisesti.

”Ruumishuoneella”, minä ilmoitan.

”En haluaisi häiritä, tiedän että sinulla on työruuhkaa.” Soittaja on siskontyttäreni Lucy Farinelli, salaisen palvelun agentti ja helikopterilentäjä.

Kuulen moottorin pauhusta ja roottorin jytinästä, että hän on ilmassa. Hän ei soittaisi, ellei hänellä olisi kiireistä asiaa.

”Puhelin soi äsken, mutta soittaja ei sanonut mitään. Et sinä sattunut soittamaan?” minä kysyn.

”En. Kay-täti, minulla on huonoja uutisia.”

Lucy ei enää koskaan tädittele minua, jos joku on kuuloetäisyydellä. Hän on siis lentämässä yksin. Näen mielessäni hänet oikeanpuoleisella istuimella ohjaamossa, joka minusta muistuttaa avaruussukkulaa.

”Meillä on tiedossa omalaatuinen kuolemantapaus, jonka arvelen jotenkin liittyvän siihen pikkutyttöön, joka lienee parhaillaan pöydälläsi”, hän sanoo synkästi, ja erotan hänen äänensään vihaisen pohjavireen.

”Jos tarkoitat Luna Brileyta, olen nyt melkein saanut obduktion tehdyksi.” Vedän tuolin työtason alta ja istuudun selin ruumiinavauspöytiin.

”Lyön vaikka vetoa, ettei hän kuollut tapaturmaisesti”, Lucy sanoo. Se kuulostaa pahaenteiseltä.

”Millaisen *omalaatuisen* kuolemantapauksen arvelen liittyvän häneen?” Vedän kirjoituslaskun eteeni. Siihen on kiinnitetty muovinarulla kynä.

”Hänen paska miljonääri-isänsä omistaa Ozin teemapuiston. Sehän on meille kummallekin tuttu. Puisto seisoo nykyään autiona, ja löysimme sieltä pari tuntia sitten erään kadonneen henkilön kuolleena”, Lucy kertoo vastahakoiseen sävyyn. Aavistan, että tulossa on jotain, mitä en haluaisi kuulla. ”Valitettavasti

vainaja on meille tuttu. Etenkin sinulle”, hän lisää vaivautuneesti, ja pelko kouraisee minua.

Kirjoitan paperille päivämäärän, 16. huhtikuuta. Kello on 11.40, kun Lucy selittää, että nobelisti Sal Giordano siepattiin edellisenä iltana läheltä Virginian ja Länsi-Virginian rajaa. Hänet on surmattu raa’asti, Lucy kertoo minun kauhukseni ja järkytykseni. Sisäinen ääneni panee hänelle vastaan.

Se ei voi olla hän.

”Otan osaa, Kay-täti. Tiedän, että te olitte läheisiä...”

Olette erehtyneet henkilöstä.

Sal on arvostettu astrofyysikko ja toimii Valkoisen talon ja muiden niin kotimaisten kuin ulkomaisten johtavien virkamiesten neuvonantajana. Sal ja minä kuulimme muutamaan valtion työryhmään ja komiteaan. Tapaamme usein ja olemme tunteneet toisemme pitkään.

Tämä ei voi olla totta.

”Kuinka lähelle ruumista pääsit?” Kuulen esittäväni oikeita kysymyksiä.

”Niin lähelle, että näin hänet kunnolla sotkematta jälkiä. Hän on alasti, eikä toistaiseksi ole löydetty mitään henkilökohtaisia tavaroita, enkä usko, että kuolemasta on kovinkaan kauan...”

Se voi olla joku muu.

”Oletko varma, että se on hän? Aloitetaan siitä.” Näen mielessäni Salin vangitsevat kasvot. Kuulen hänen lyyrisen äänensä ja hänen naurunsa, joka on aina herkässä.

”Keskimittainen, hoikka. Pitkä laineikas, harmaa tukka. Ranteen sisäpuolella tatuoitu pii-merkki”, Lucy kuvailee, ja sisintäni kylmää. ”Haistoin maskin läpi väkevää hajua, joskin heikosti. Etikkamaista hajua. Hyvin pistävää, kuten viinietikka.”

”Mistä arvelet hajun tulleen?” kuulen kysyväni samalla kun yritän hillitä sisäistä myllerrystäni.

”En osaa sanoa muuta kuin että koko ruumis tuntui haisevan siltä.”

”Oliko näkyviä vammoja?”

”Paljonkin, erityisesti kasvoissa ja päässä...”

Ei. Ei. Ei...

”Iho punoittaa oudosti”, Lucy sanoo. ”Ehkä jollekin säteilylle altistumisesta, ja hänen ympärillään on kukkien terälehtien pyörre, kuin viljaympyrä...”

”Mikä?”

”Vaikuttaa siltä kuin hänet olisi pudotettu uapista...”

”Mistä...?” Kynäni on pysähtynyt liuskan päälle.

”UAP on tunnistamaton anomaalinen ilmiö. Toisin sanoen ufo.”

* * *

PAINAN VANHAN LUURIN toista korvaa vasten ja peitän toisen vapaalla kämmenellä, jotta kuulisin salin metelissä. Alaiseni puhuvat kovalla äänellä. Huutava summeri kuuluttaa, että ruumishuoneen lastauslaiturin ovi avautuu parhaillaan. Kaikkiin pesuallaisiin kohisee vettä, ja kylmiön ovi paukuttaa kiinni.

Lucy kertoo, että tutkassa havaittiin matalalla ja hitaasti lentävä ufo Ozin teemapuiston lähistöllä tänä aamuna kuuden maissa. Kun salaiselle palvelulle oli ilmoitettu Salin katoamisesta, Lucy lähti etsimään häntä helikopterilla. Salia ei löytenyt. Lucy päätti seurata tunnistamattoman esineen lentorataa ja päätyi ruumiin luo.

”En tiedä, mikä se esine oli, mutta se lensi Kummitusmetsän yli juuri siitä kohdasta, jossa ruumis oli”, Lucy sanoo. ”Esineen signaalijälki ei sovi mihinkään algoritmiin. Ja koska tiedossamme ei ole ketään, joka olisi tehnyt siitä näköhavainnon, meillä ei ole johtolankoja sen ulkonäöstä.”

”Tarkoitat siis ufolla joltain vieraalta planeetalta tullutta lentävää lautasta?” Minä vilkaisen taakseni. En halua kenenkään kuulevan.

”Tiedän vain sen verran, että Sal Giordano pudotettiin jostain tunnistamattomasta lentävästä esineestä”, Lucy vastaa. ”Tutkalla sitä ei tunnistettu. Eikä elektro-optisilla, telemetrisillä tai muillakaan antureilla. Eikä spektrianalyysilla. Se ei tarkoita, että esine olisi tullut avaruudesta. Toisaalta emme voi olettaa, että se ei tullut sieltä.”

”Aion ottaa huomioon sen mahdollisuuden.” Mietin kuu-meisesti, miten tämä on parasta käsitellä.

”Minun on saatava vastaus muutamaan kysymykseen”, Lucy sanoo, kun luusaha sirisee ja leikkaa takanani.

”Anna tulla.”

”Näit hänet eilen.”

”Kyllä. Hänen syntymäpäivänään.” Yritän karistaa epä-mukavan tunteen.

Syylisyydentunteen. Minun olisi pitänyt kysellä tarkemmin.

Näen mielessäni Salin siristävän silmiään auringossa ja hymyilevän minulle juttellessamme hänen etupihallaan. Meillä kummallakin oli kiire. Hän halusi päästä tien päälle, ja minä olin tullut pistäytymään todistettuani eräässä oikeudenkäynnissä. Hänellä oli reisitaskusortsit ja väljä valkoinen pellavapaita, kuin suoraan Banana Republicin mainoksesta. Muistan hänen olleen ajatuksissaan, ihan kuin jokin asia olisi painanut hänen mieltään, mutta en udellut. En ole koskaan udellut. Oletin Salia harmittavan, että hän täytti kuusikymmentä.

”Kuulostaa siltä, että olit yksi viimeisistä, jotka näkivät hänet elävänä.” Langan päästä kantautuu Lucyn äänen lisäksi helikopterin lapojen jyskytystä. ”Mitä pystyt kertomaan?”

Kerron vieneeni hänelle eilen aamupäivällä lahjakorin mukaan reissulle. Tiesin hänen olevan lähdössä Green Bankin observatorioon Länsi-Virginiaan. Siellä on maailman

suurin ohjattava radioteleskooppi. Sal on käynyt siellä usein opiskeluajoista saakka. Observatorio on hänen työnsä kannalta tärkeä.

"Mainitsiko hän, että hänellä oli ongelmia jonkun kanssa? Oliko hänen elämässään tapahtunut mitään epätavallista?" Lucy kysyy.

"Mieleeni ei ole jäänyt muuta kuin se, että hän oli hiukan maassa syntymäpäivästään." Torjun uuden katumuksen ja epäuskon aallon, joka vyöryy minua kohti. "Hän ei puhunut juuri mitään matkansa tarkoituksesta, mutta se oli tyypillistä. Emme koskaan kyselleet toistemme työasioista, koska suurin osa niistä on luottamuksellisia."

Lucy kertoo Salin tavanneen eilisiltana seitsemältä kaksi työtoveria ravintola Red Caboosessa muutaman kilometrin päässä Green Bankista. Puolitoista tuntia sen jälkeen hän näkyi valvontakamerassa, kun lähti ravintolan edestä vanhalla sinisellä Chevy-pickupillaan. Olen usein kiusannut häntä siitä, miten sen dieselmoottori rouskuttaa. Ilmeisesti hän oli menossa Allegheny Peak Lodgeen, sillä siellä hän aina yöpyi.

"Häntä odotettiin observatorioon täksi aamuksi mittaamaan nousevan auringon radioaaltoja", Lucy kertoo. "Kun häntä ei kuulunut, huomattiin pian, ettei hän ollut mennyt yöksi hotelliin. Vaikuttaa siltä, että hän kohtasi jotain ikävää pian sen jälkeen, kun lähti ravintolasta."

"Entä hänen autonsa?" minä kysyn, kun ohitseni työntään pyöräpaareja.

"Se löytyi noin kolmen kilometrin päästä. Ilmeisesti se on syöksynyt tieltä sivuun ja pudonnut vuorenrinteen puolivälissä rotkoon. Ensivaste kertoi, että törmäyshetkellä moottori kävi ja ovet ja turvavyöt olivat lukossa, mutta auto oli tyhjä."

"Kuinka kaukaa autosta hänen ruumiinsa löytyi?" Kirjoitan edelleen tietoa muistiin.

"Augustan piirikunnasta 140 kilometrin päästä."

”Mistä lähtien teemapuisto on ollut hylättyä?” minä kysyn. Lucy oli lukiossa, kun vein hänet sinne viimeksi.

”Se suljettiin lopullisesti koronaepidemian alussa”, hän vastaa. ”Sen jälkeen se on ränsistynyt ja sitä on vandalisoitu. Kuten muistat, se on aika syrjäisellä paikalla Blue Ridgen esivuoristossa. Kenellekään ei tulisi mieleen jättää ruumista sinne ellei tietäisi puistosta. Me käymme muissakin paikoissa, jutellaan niistä myöhemmin. Olen tunnin päässä Washington Nationalin lentoasemalta.”

”Marino ja minä tulemme sinne välineiden kanssa.”

”Häijy myrskyrintama lähestyy, ja myöhemmin päivällä sää muuttuu keljuksi”, hän lisää. ”Varaudu kovaan turbulenssiin ja vaikeisiin lento-olosuhteisiin. Marino ei siitä tykkää.”

”Lievästi sanoen. Ole varovainen siellä ilmassa”, minä sanon.

* * *

RIPUSTAN LUURIN TAKAISIN seinäpuhelimeen. Pitkä johto kiertyy uudelleen monelle mutkalle kuin olisi elävä. Otan matkapuhelimeni esiin ja naputtelen viestin Pete Marinolle, entiselle murharyhmän etsivälle, jonka kanssa olen tehnyt yhteistyötä melkein koko urani ajan. Nykyisin hän toimii virastossamme rikostutkimuksen päällikkönä. Hän inhoaa helikopterilla lentämistä, etenkin jos Lucy on ohjaimissa.

Kun yhtälöön lisätään rajuilma, Marinosta tulee holtiton äkäpussi. Ja kun vielä otetaan puheeksi ufot, hän paasaa niistä loputtomiin. Hän on tavattoman kiinnostunut paranormaleista ilmiöistä, esimerkiksi isojaloista, kummituksista ja lentävistä lautasista, ja kertoo innoissaan maanulkoisiin ilmiöihin liittyvistä omakohtaisista kokemuksistaan. Marino taatusti toivoo, että Lucyn mainitsema tunnistamaton lentävä esine on todella peräisin avaruudesta. Toisaalta hän epäilemättä jou-

tuu paniikkiin, jos osoittautuu, että kyse on oikeasti maanulkoisesta ilmiöstä.

Ilmoitan hänelle, että meitä tarvitaan ruumiin löytöpaikalla 240 kilometrin päässä länteen virastostamme täällä Alexandriassa. Selitän, että Lucy vie meidät sinne helikopterilla – sinne ja mahdollisesti muutamaaan muuhunkin paikkaan. Käsken hänen ottaa vakiovälineiden lisäksi mukaan A-tason kemikaalisuojapuvut. Tarvitsemme myös hermeettisesti suljettavia ruumispusseja ja säteilyanturin. Lisäksi olisi hyvä ottaa mukaan vaihtovaatteet ja peseytymistarvikkeet. En tiedä, kuinka pitkään meillä menee siellä.

Oletko nähnyt sääennusteen?! Marinon viestin lopussa on kolme emojiä: ukkospilvi, salama ja ruumisarkku.

Ota sadetakki.

Meidän kannattaisi ennemmin mennä autolla ja kuljettaa ruumis itse.

Ei onnistu, minä kirjoitan. Lucy haluaa meidät mukaan. Nähdään pian.

Ujutan suojakäsineet käteeni. Huomaan ruumishuoneen tutkijan Fabian Etiennen teroittavan veistä salin toisella puolella. Hän on alle kolmenkymmenen, eksoottisen hyvännäköinen, tapansa mukaan pukeutunut mustaan työasuun, jossa tällä kertaa on hämähäkinverkkokuviointi. Hän on sitonut pitkän mustan tukkansa niin ikään mustan hiussuojan alle. Hänen käsivartensa ja kaulansa ovat varsinainen tatuointigalleria.

Hän on touhunnut siitä lähtien, kun tuli tänne aamulla. Hän kuvittelee, etten huomaa hänen välttelevän minua. Ymmärrän paremmin kuin moni muu, että jotkin kuolemantapaukset ovat äärimmäisen vaikeita kestää. Asiaa ei auta se, että hänen Louisianassa asuva isänsä on legendaarinen kuolinsyöntutkija. Fabian on kokenut ja yleensä peloton. Toisaalta hän on myös yliherkkä ja itsekeskeinen. Viiton hänelle, että tarvitsen apua.

Hän elehti tulevansa ihan kohta. Odotellessani kirjoitan viimeisten koeputkien ja muiden todisteiden etiketit valmiiksi. En saa mielestäni Sal Giordanon keskittynyttä katsetta ja harottavaa Einstein-tukkaa. Mieleeni pulppuaa ajatuksia kuin suoraan häneltä, ja tiedän jo nyt jääväni kaipaamaan häntä kokouksissa. Emme enää käy yhdessä lounaalla tai lasillisilla, eikä edessä ole enää yhteisiä työmatkoja, joilla saatoimme vaihtaa kuulumisia.

È quello che è, amore.

Tämä on mitä on, hän virkkoisi. Kuvittelen hänen sanovan, ettei minun pidä hermostua, vaikka päässäni vilisee sydämättömiltä ja epäkunnioittavilta vaikuttavia ajatuksia. Niin epätodennäköiseltä kuin se tuntuukin, minulla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin harkita sitä mahdollisuutta, että hän on ollut maanulkoisen avaruusaluksen kyydissä. Hän saattoi altistua vieraille taudinaiheuttajille tai radioaktiivisuudelle. Varaudun siihen, että hänen ruumiinsa on äärimmäisen biovaarallinen.

2. luku

FABIAN LÄHESTYY MINUA, ja samassa ruumiinavaussalin kummallakin päätyseinällä kuuluu kaiuttimista summerin ääni. Valvontakameran näytöllä lastauslaiturin iso ovi kolisee auki päästämään sisään valkoisen, ikkunattomalta näyttävän pakettiauton, jonka katolla on tikkaat.

”Hoida sinä tämän avauksen viimeistelyvaiheet”, minä sanon Fabianin tultua eteeni. ”Pärjääthän? Joudun lähtemään.”

”Ilman muuta.” Hän pystyy hädin tuskin katsomaan seitsemänvuotiaan Luna Brileyn ruumista, josta on irrotettu kaikki sisäelimet. Kylkiluut kiiltävät valkoisina.

Tytön kasvot on vedetty alas kuin kuminaamari ja murtuneen kallon päälaki on sahattu auki. Hänen väitetään olleen eilen iltapäivällä yksin omassa huoneessaan ja leikkineen isänsä pistoolilla. Isä ja äiti olivat pihalla, kun kuulivat laukauksen. Minulla on hyviä syitä olla uskomatta tarinaa.

Vanhemmat väittävät Lunan irrottaneen liipaisinlukon. Minun on vaikea käsittää, miten hän olisi siihen pystynyt. Mistä hän löysi avaimen? Ja oliko pistooli jo viritetty? Jos lapsi ampui vahingossa itseään, miksi luodin lentorata oli alaviisto? Minulla on useita kysymyksiä, ja kun yritän hahmottaa sen, mitä vanhemmat väittävät tapahtuneen, se ei käy järkeen.

”Usko pois, Fabian, minä tiedän, miten koville tämä ottaa. Mutta jos et pysty hallitsemaan tunteitasi, sinun käy huonosti.”

Olen napakka mutta ystävällinen. "Me kaikki joudumme oppimaan sen taidon. Ja sitä on jatkuvasti työstettävä."

"Ryder Briley on paska. Tiedän että hän on syyllinen." Fabianin silmät näyttävät lasittuneilta kasvosuojuksen läpi. "Hänellä on niin paljon rahaa ja valtaa, että hän luulee, ettei hänen tarvitse noudattaa sääntöjä eikä olla ihmisiksi."

"Älä anna tunteillesi..."

"Kun olimme siellä eilen, hän virnuili meille kuin olisi pitänyt meitä tyhminä. Hänen lapsensa ruumis oli lattialla, mutta mies melkein nauroi. Ja hän puhui sinusta rumasti selkäsi takana. Kysyi minulta, millaista on työskennellä 'sen akan' alaisena."

"Hän on laskelmoiva öykkäri ja tahallaan pelottelee ja harhauttaa toisia. Älä mene lankaan." Riisun työvaatteitani peittävän Tyvek-puvun. "Ryhdy etsimään Luna Brileyn potilaskertomuksia. Haluan tiedot kaikista lääkäriillä ja sairaalassa käynneistä, oli niiden syy mikä tahansa. Olen tyytyväinen vasta, kun kaikille hänen vanhoille ja uusille vammoilleen löytyy selitys."

"Milloin hänet voidaan noutaa? Shady Acresilta kyseltiin jo."

"Kyselköt vain, ja pitihän se arvata, että Brileyt valitsivat sen." Suhtaudun karsaasti kyseiseen hautaustoimistoon.

"Jesse Spanks." Fabian kertoo, kuka on jättänyt viestejä.

"En vapauta ruumista vielä moneen päivään." Riisun suoja-lasit päästäni. "Merkitse se heti tapaustiedostoon. Asiasta ei saa olla minkäänlaista epäselvyyttä. Varsinkaan kun olemme tekemisissä Shady Acresin ja Brileyn pariskunnan kanssa."

"Minua otti aivoon, miten tytön äiti vollotti koko ajan, kun olimme siellä." Kiukku leimahtaa, kun Fabian nostaa pöydän alta ämpäristä muovipussin, jossa ruumiista irrotetut sisäelimet ovat. "Hän varmaan vollotti silloinkin, kun ummisti silmänsä siltä, mitä tapahtui. Millainen ihminen voi tehdä niin? Hän on aivan yhtä syyllinen kuin lapsen isä."

”Veikkaan, että mies pahoinpitelee myös vaimoaan. Niin se tällaisissa tapauksissa yleensä menee.”

”En välitä pätkeäkään.” Fabian laskee pussin tyhjiin rintaonteloon. ”Tämä on anteeksiantamatonta. Silmitöntä pahutta.”

”Anteeksiantamatonta tosiaan.” Riisun hiussuojan ja Tyvek-jalkinesuojat.

”Louisianassa tulee toisinaan vastaan tapauksia, jotka liittyvät okkultismiin, saatananpalvontaan tai voodooon, kuten voit kuvitella.” Fabian hikoilee ja huohottaa. Kasvosuojus pullistelee hengityksen tahdissa. ”Kävin joskus isän mukana rikospaikoilla ja aistin pimeän voiman. Siltä minusta tuntui eilenkin Brileyn perheen talossa. Aistin siellä pahutta.”

Hän puhuu epätavallisen nopeasti samalla, kun pujottaa puuvillalankaa ommelneulaan. Huomaan hänen käsiensä hie-man vapisevan.

”Voitko huonosti, Fabian?”

”Eilen illalla kun palasin kotiin, kävin liikaa kierroksilla enkä juuri saanut nukutuksi. Aina kun suljin silmät, näin sellaista, mitä en olisi halunnut nähdä. Alkoi tuntua, että jokin paha voima oli seurannut minua Brileyjen talolta. Fayekin aisti sen.”

Faye Hanaday on ylin rikostekninen tutkija kerrosta ylempänä työkalujälki- ja tuliaselaboratoriossa. Hän ja Fabian asuvat saneeratussa entisessä vaunutallissa. He vannovat, että siellä kummittelee.

”Kävelimme palavien salvianoksien ympärillä. Se tuntui kumoavan kaiken negatiivisuuden.” Fabian pyyhkäisee liinalla otsaansa.

”Pitäisikö sinun istuutua?”

”Join liikaa kahvia, ja veressä on hirveästi adrenaliinia. Päätäkin särkee. Voi tosin olla että verensokeri on liian alhaalla.”

”Hidasta vähän vauhtia”, minä neuvon. ”Vedä syvään henkeä, jottet ala ylihengittää.”

"Viime yönä vatvoin, että olisinpa ollut hänen isoveljensä. Tai naapurinsa. Silloin ei olisi käynyt näin. En olisi antanut kenenkään satuttaa häntä." Fabianin silmät kiiltävät kyynelistä hänen puhuessaan Luna Brileystä. "Hänellä ei ollut ketään."

"En minäkään saanut nukutuksi kunnolla. Mutta jos olen emotionaalisesti rikki, minusta ei ole auttamaan häntä eikä ketään muutakaan. Eikä ole sinustakaan."

"Mitä muuta haluat minun tekevän?" Hän riisuu kasvosuojuksen ja pyyhkii silmiään.

"Kun pyjama on ilmakuivattu, vie se ja luodinsirut tuli-aselabraan kuittia vastaan." Täytän todisteanalyysipyyntöä, jonka Fabian vie samalla yläkertaan. "Sano Fayelle, että haluamme mahdollisimman pian koelaukauksista lentorata- ja etäisyystiedot. Käy samalla kysymässä hiukkastodistelabrasta, mikä on laukausjäämänäytteidien tilanne. Etenkin käsistä otettujen."

Ohjeita antaessani seinäpuhelin alkaa taas piristä. Riisun käsineet.

"Mitä nyt taas?" Tartun vastahakoisesti luuriin.

"Ruumishuoneella." Tokaisuuni ei reagoida. Taustalta kuuluu jälleen television puheohjelman vaimeaa ääntä. "Haloo?" Soittaja ei vielääkään sano mitään.

Katkaisen puhelun. Ruumishuoneen näppäinpuhelin on museoesine. Siinä ei ole edes numeronäyttöä, ja sitä käytetään ani harvoin.

"Toinen yritys viiden minuutin sisään, eikä todellakaan tuntunut siltä, että puhelu olisi tullut väärään numeroon", minä sanon Fabianille. "Pikemminkin tuntui, että joku yrittää pelotella."

"Sain itsekin tänä aamuna pari sellaista puhelua. Joku soitti suoraan numerooni, odotti muutaman sekunnin ja katkaisi. Soittajan numero oli tuntematon."

"Viraston numero on julkinen", minä huomautan. "Tämä numero ei ole."

”Olen sanonut vaikka kuinka monta kertaa, että tänne pitää saada uusi puhelin. Tuo on varmaan Beatlesin ajoilta.”

”Ei aivan, mutta se pitää kyllä vaihtaa kuten niin moni muu laite, jota ei ole nimetty määrärahojen piiriin ja jonka ostamiseen pitää erikseen anoa lupa.” Suihkutan muistiinpanojeni päälle lysolia ennen kuin otan liuskat kirjoituslavalta. ”Jos soitot jatkuvat, ilmoitetaan poliisille.”

”Minne olet menossa?” Fabian sulkee Y-viillon pitkillä neulan ja langan vedoilla.

”Marino ja minä lennämme osavaltion länsiosaan. Meitä ei ole helppo tavoittaa sieltä.” Pesen kädet desinfiointisaippualla. ”Aloita sinä minun poissa ollessani Luna Brileyn potilaskertomusten etsintä. Oletuksena on, että vanhemmat panevat vastaan joka käännteessä, joten meidän kaikkien on syytä olla varovaisia. Brileyjen kanssa ei ole leikkimistä.”

”Toivottavasti joutuvat loppuiäkseen linnaan.” Fabian asettaa murtuneen ja irti sahatun päälleen takaisin paikoilleen.

Hän vetää päänahan sen päälle. Siitä on leikattu pois lyhyttä punaista tukkaa kohdista, joista löysin useiden päivien takaisia ruhjeita. Kuulen mielessäni tytön äidin nyhkyttävän siitä, miten usein hänen lapselleen tapahtui vahinkoja.

Hän satutti vähän väliä päätään tai kaatuili. Piper Briley piti huolen siitä, että minä tiesin.

Sitä hidasjärkistä joutui pitämään lakkaamatta silmällä. Niin tytön isä minulle sanoi, kuin lapsi olisi ollut mahdoton.

”Toivottavasti heitä kohdellaan samalla tavalla kuin he kohtelivat lastaan”, Fabian sanoo.

”Muista, että meidän kuuluu olla puolueettomia.”

”Sinä tingit puolueettomuudestasi kaiken aikaa vaikka teeskentelet toisin.”

”Opettele sinäkin teeskentelemään.” Taputan häntä olalle ja lähdän ruumiinavaussalista.

PITKÄ VALKOINEN KÄYTÄVÄ on kuin Styksjoki, jonka yli lauturi kuljettaa vainajia öin ja päivin. Seinillä on kuivuneita veritahroja ja parien jättämiä naarmuja ja hankautumia. Loistevalot palavat katkonaisesti vesivahinkojen värjäämässä katossa. Kuoleman löyhy on lähtemätön kuin tuskallinen muisto.

Sähköinen ötökkäänsä tappaa kärpäsiä päästellen epämiellyttävää rätinää, kun kävelen antropologian laboratorion pimeiden ikkunoiden ohi. Olen menossa kohti varauloskäyntiä, koska kuljen mieluummin portaikon kautta seistyäni ja istuttuani pitkään. Tunteita kuplii syvältä pintaan. On vaikea kuvitella, ettei Sal ole enää osa elämäni. Hän on ollut siinä mukana niin kauan, käytännössä koko urani ajan.

Sinä kesänä, jolloin tutustuimme, olin yksi Yhdysvaltain harvoista naispatologeista. Koska olin lisäksi suorittanut oikeustieteen tutkinnon, olin kolmekymmentävuotiaana aivan erityinen harvinaisuus. Olin naiivi ja tunsin tarvetta todistaa kykyäni, kun minut nimitettiin Virginian johtavaksi oikeuslääkäriksi ensimmäisenä naisena. En silloin tiennyt, että nimitykselläni oli hyvin vähän tekemistä koulutuksen tai kykyjen kanssa.

Minut oli nimitetty virkaan poliittisena stunttina osoittamaan, kuinka edistyksellinen osavaltion hallinto oli. Lisäksi oletettiin, että naista olisi helppo manipuloida, varsinkin italia-
laisten maahanmuuttajien tyttärtä. Olin varma, että oli ollut paha virhe muuttaa Richmondiin. Olin palkattomalla virkavapaalla ja suunnittelin muuttavani takaisin Miamiin, kun yllättäen sain Rooman yliopiston lääketieteelliseltä tiedekunnalta kutsun tulla kesäksi luennoimaan.

Muuan vieraileva oikeuslääketieteen professori oli viime hetkellä perunut matkansa, ja minua oli suositeltu hänen

tilalleen. Sisareni Dorothy ja minä olimme lapsina oppineet italian kielen. Otin tarjouksen empimättä vastaan. Tuntui balsamilta epäonnistumiseni ja pettymyksen haavoihin päästä opettamaan ja samalla elämään esteettistä elämää yliopiston tarjoamassa asunnossa. Mutta kuten isäni tapasi sanoa, *Il destino ha la sua idea*. Kohtalolla on omat suunnitelmansa.

Olin ollut Roomassa vain muutaman päivän, kun Sal ja minä kirjaimellisesti törmäsimme toisiimme eräässä bistrossa Campo de' Fiorin aukion lähellä. Haettuaan lattialle läikkyneiden Chianti-lasiemme tilalle uudet hän kertoi toimivansa astrofysiikan professorina Georgetownin yliopistossa Washingtonissa. Hän oli vuoden sapattilomalla Roomassa, kirjoitti kirjaa ja asui lapsuudenkodissaan. *Pieni ja viehättävä mutta vanha*, hän kuvasi huoneistoja.

Hänen vanhempansa viettivät kesät Etelä-Ranskassa, ja me kaksi saimme asunnon omaan käyttöömmek. Minulle se oli palatsi, jonka ikkunoista näki Fontana del Moron suihkukäivon Piazza Navonalla. Valmistimme mahtavia aterioita, nautimme maakuntaruokia ja viineistä ja nukuimme hyvin vähän. Pohdimme paikkaamme kosmoksessa ja elimme todeksi saturomanssia, jonka ei ollut tarkoitettu kestävän.

Sal oli nero, mutta ennen kaikkea hän oli hyvä ihminen, yksi parhaista. Hän ei ansainnut niin järkyttävää loppua. Toivon hartaasti, ettei hän joutunut kärsimään. Tiedän kuitenkin, että joutui, jos hänet siepattiin eilisiltana ja hänen kuolemaantaan on kulunut vain lyhyt aika. Lucyn antaman kuvauksen perusteella Salia pidettiin elossa monta tuntia. Minua kauhistuttaa ajatellakin, mitä hänelle tehtiin. Voin pahoin, ja minut valtaa suru.

Toivon, etteivät silmäni punoita, kun työnnän varauloskäynnin oven auki kolmannessa kerroksessa. Nyökkäilen käytävällä vastaan tuleville työntekijöille. Toiset ovat lähdössä, toiset ovat taukokuoneessa lounaalla. Lämpenevän ruoan

tuoksu saa mahani kurnimaan. Ovi on auki, ja kuulen mikro-uunin piippaavan. Television uutislähetys on meneillään.

Pysähdyn kuuntelemaan. Toivon, ettei tieto Salin kuolemasta ole vielä vuotanut medialle. Tunnettu paikallinen tv-journalisti Dana Diletti on Mount Vernonissa, maamme ensimmäisen presidentin George Washingtonin entisellä plantaasilla. Hän selostaa suorassa lähetyksessä:

”...Tänään alkaa Virginian historiallinen puutarhaviikko, ja tavallista enemmän väkeä on odotettavissa opastetuille tutustumiskäynneille, joita järjestetään upeilla piholla eri puolilla osavaltiotamme”, hän sanoo sensuellilla äänellään. ”Ja voi miten ihanasti kirsikkapuut taas kukkivatkaan! Mutta jos tämä tekee teihin vaikutuksen, malttakaahan, kun vien teidät huomenna yksityiskäynnille James Riverin varteen Berkeleyyn plantaasin muotopuutarhaan...”

Jatkan matkaa vakuuttuneena siitä, ettei media tiedä vielä mitään Salin kuolemasta. Muuten Dana Diletti olisi tv-uutisten helikopterissa ja yrittäisi tavalliseen tapansa ehtiä ruumiin löytöpaikalle ennen minua. Voin kuvitella hänen lietsovan suuren yleisön vimmaan puristamalla kaiken irti ufoista ja niiden matkustajista. Hän varmasti tekee ison numeron Salin kiinnostuksesta maanulkoiseen elämään, onhan Sal saanut mediassa liikanimen ET-kuiskaaja.

Sal oli maanulkoista älykkyyttä etsivän SETI-instituutin (Search for Extraterrestrial Intelligence) jäsen ja ikoninen hahmo *uskoville*, kuten hän nimittää niitä, jotka pitävät mahdollisena, ettemme ole maailmankaikkeuden ainoat asukkaat. Viime viikolla Sal ja minä keskustelimme Pentagonissa muiden asiantuntijoiden kanssa planeettaamme ulkopuolelta kohdistuvista potentiaalisista vaaroista. Puhuimme muun muassa sitä, mikä olisi paras tapa tiedottaa suurelle yleisölle, kun saadaan vahvistettu yhteys maanulkoisiin älyllisiin olen-toihin.

Sal piti PowerPoint-esityksen 'Oumuamuaista, sukellusvenettä muistuttavasta tähtienvälisestä kappaleesta, joka oli käynyt meidän Aurinkokunnassamme vuonna 2017. Se heijasti valoa kuten metalli ja näyttäytyi punertavana kiitäessään Maan ohi yli kolmensadantuhannen kilometrin tuntinopeudella. 'Oumuamua ei käyttäytynyt tyypillisen asteroidin eikä komeetan tavoin. Sal esitti, että se oli maanulkoinen avaruusalus. Hän pääsi kansainvälisiin uutisiin yrittäessään saada siihen yhteyden.

Kolmannen kerroksen käytävä päättyy rakennuksen kulkussa sijaitsevaan työhuoneeseeni. Avaan oven ja sytytän valot. Kaihtimet ovat edessä. En avannut niitä, kun tulin aamunkoitteessa tänne ja vaihdoin ylleni työvaatteet, sillä halusin päästä nopeasti alakertaan aloittamaan Luna Brileyn ruumiinavauksen. Tunnistan lysolin tutun hajun. Sihteerini Shannon Park suihkuttelee sitä mielellään.

Haistan myös hänen vahvasti kukilta tuoksuvan parfyyminsä, joten tiedän hänen äskettäin käyneen täällä. Olemme seinänaapureita, ja huoneemme on yhdistetty väliovella, joka on nyt kiinni, enkä normaalisti kuulisi, mitä hän sanoo puhelimessa. Nyt hän kuitenkin kajottaa järkähtämättä kovaan ääneen. Sävy on kipakka. Joku ilmeisesti haraa vastakarvaan aliarvioiden hänet kuten ihmiset yleensä.

Sihteerini on avulias ja ystävällinen, mutta vain tiettyyn pisteeseen asti. En tiedä toista niin ovelaa ihmistä kuin hän. Astun lähemmäksi suljettua väliovea. Shannonin teräksisestä äänensävyistä pilkistää edelleen hänen irlantilainen korostuksensa yhtä selvästi kuin silloin kauan sitten, kun toimin ensimmäistä kertaa päällikkönä. Erotan osan hänen sanoistaan...

"...herra Briley, johan minä sanoin, ettei tohtori Scarpetta ole tavattavissa..."

Ja...

"... asiaanne ei auta lainkaan se, että jatkatte tuohon malliin. Painostus ei tehoa minuun..."